

Fieberpesten

*Av: Leonora Hagberg och
Johan Hävelin*

Året var 1860.

Jag vaknade av att min mamma väckte mig. Men någonting var fel men jag kunde inte komma på vad det var. Tre timmar senare kom jag på det. Min hals värkte och det var kallt fast det var sommar, det liknade feberpesten, men jag kunde inte tänka mig någonting så hemskt. Men jag viftade bort den tanken.

Någon öppnade dörren när jag tittade upp. Det var min mamma. Hon strök sin hand i min panna men hon såg förskräckt ut. Hon skrek:

- Du är ju kokhet!

Jag började må illa, jag fick vara ledig från skolan. Mamma skrev ett brev till doktorn. Han svarade att han skulle komma imorgon. Natten blev plågsam.

Jag kräktes två gånger och drömde många mardrömmar. Jag vaknade. Min mamma grät. Hon sa (ledsamt)

- Du har feberpesten.

Va! Ska jag gå på sjukhus, sa jag.

- Kanske, men vi har nog inte råd med det. Men vi testar.

Nån timme senare utanför sjukhuset.

- Ska vi gå in, sa jag.

- Ja, sa mamma.

När vi var inne på sjukhuset gick vi direkt till receptionen.

Vi ringde på klockan för ingen var där.

Då kom en man och frågade:

- Vad kan jag stå till tjänst med flickor?

Mamma sa:

- Min dotter har fått feberpesten. Men hur mycket kostar det?

Mannen sa:

Det var allvarligt. Det kostar tiotusen kronor.

Va, är det så dyrt.

Vi har tyvärr inte råd. Men kan vi få hjälp ändå? sa mamma.

Nej! Inga pengar, ingen hjälp! sa mannen (strängt)

Då sa jag (svagt och tröttsamt):

- Jag mår illa när ni bråkar. Vi går hem.

- Ja det gör vi sa mamma.

Halvvägs så kände jag mig jätteilla. Vi var nära min favoritplats den djupa dammen. Men jag blev tröttare och tröttare för varje sekund. Jag hade aldrig mått sämre. När vi skulle gå över bron kändes det som att jag skulle svimma.

Jag tvekade en sekund, men till slut gick jag upp på bron. Men halvvägs så svimmade jag, och trillade rakt ner i dammen. Mamma blev förskräckt. Som tur var såg en sotare mig. Han räddade mig. Någon dag senare vaknade jag på det billiga sjukhuset. Det hängde sjukdom i luften. Jag såg minst hundra sjuka barn som låg och hostade. De var bleka och svaga.

Doktorn såg bekymrad på mig och viskade ohörbart någonting till min mamma. En dag när jag skulle ta min medicin var den borta, jag blev yr och kunde inte andas, men doktorn tog på måfå en andningsmedicin och tryckte i mig den. Fyra timmar senare vaknade jag av att doktorn stänkte vatten på mig.

Året var 1861

Jag vaknade på sjukhuset. Doktorn kom nästan springande till mig och sa anfått:

- Du är frisk.

Jag blev överlycklig. Jag packade hastigt mina saker. Mamma mötte mig. Det var tidigt på morgonen.

- Skynda dig till skolan nu.

När jag var framme sjöng de en välkomstsång. Sedan var det matte. Men nu var jag yr igen, jag hade ont i halsen och var kokhet. Jag sa svagt:

- F...röken ja..g ä.r sju...k

Jag föll ner i bänken med en duns.

En av mina klasskamrater sa:

- Fröken, Anna är död!